

**Viata și Acatistul
Sfintei Iuliana din Lazarevo,
ocrotitoarea celor căsătoriți**

EDITURA AGAPIS • 2017

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei. (Protos. Nicodim Mândiță)

Difuzare:

EDITURA
AGAPIS

Str. Menționii Nr. 7 Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673, Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro

sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Menționii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **reduceri de preț**.

***Viața și Acatistul Sfintei Iuliana din Lazarevo,
ocrotitoarea celor căsătoriți***

ISBN: 978-606-8654-17-1

Viața Sfintei Iuliana din Lazarevo, ocrotitoarea celor căsătoriți

Binecuvântat este Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute. Binecuvântat este Unul-Născut Fiul Său, Cuvântul lui Dumnezeu cel fără de început și veșnic, Care din Tatăl S-a născut, Dumnezeu din Dumnezeu, născut mai înainte de veci, Putea cea stăpânitoare prin Care toate s-au făcut. Binecuvântat este Sfântul Mângâietor și de viață dătătorul Duh, care de la Tatăl purcede și S-a arătat oamenilor prin Fiul; Treimea cea de o ființă și nedespărțită, trei Persoane ce una în ființă sunt, o slavă, o ființă și o neschimbată împărăție. Ființă fără de început, un Dumnezeu făcător și stăpânitor și păzitor al tuturor veacurilor, pe Care puterile cerești Îl binecuvântează și cetele îngerești Îl slăvesc, Ce dăruiește înțelepciune și judecată celui care cere și nu disprețuiește pe păcătosul care se pocăiește pentru a afla mântuirea.

Pentru aceasta Îi mulțumesc Acestui bun și multmilosiv Dumnezeu, păcătos și rău precum sunt și nevrednic de a

lăuda bunătatea Sa; Lui Îi aduc mărturisirea și lauda mea, și mă rog să-mi asculte rugăciunea în această zi când Îl chem și să dăruiască cuvinte buzelor mele pentru a putea grăi despre o viață cuvioasă, plină de strălucire duhovnicească. Cuvine-se cu adevărat să-L binecuvântezi și să chemi ajutorul Său; căci, aducându-mi aminte de mama mea, acea sfântă și plină de virtute doamnă, de faptele ei cele sfinte, milosteniile, postirile, metaniile, privegherile cele de toată noaptea, lacrimile neîncetate, rugăciunile și toate celelalte virtuți ale sale, mi-e teamă să nu le dau uitării și tăcerii. Căci cuget la acea slugă care a fost pedepsită fiindcă, în loc să înmulțească talantul Stăpânului său, l-a îngropat în pământ. Apoi mi-e teamă și că cineva, auzindu-mă, ar putea crede că încerc să înșel doar fiindcă e mama mea și că ceea ce am scris nu este adevărat.

Dar Domnul Dumnezeu nostru Cel viu, Care cunoaște toate lucrurile chiar mai înainte de facerea lor, știe că nu mint, căci grăiesc adevărul după cum l-am văzut cu proprii mei ochi și l-am simțit cu propriile mele mâini. Și să nu îmi fie mie a minți despre sfinți. Dacă unii aud ceea ce am scris și sunt surprinși de graiul împodobit și nu vor să creadă, fie ca Domnul să aibă milă de ei, căci ei se gândesc numai la slăbiciunea omenească și toate cele spuse despre oameni și le închipuie rele. Dacă unii vor cu adevărat să verifice cinstita și evlavioasa viață a sfintei mele mame Iuliana, să-i întrebe pe cei ce au slujit-o și pe vecinii dimprejur despre ce fel de viață curată a dus din tinerețe, căci sunt mulți care o știu și și-o amintesc

pe fericita Iuliana pe când trăia și cunosc lucrările și faptele sale de virtute. Căci, dacă locurile unde a trăit fericita Iuliana ar avea gură, nu ar înceta să vorbească despre lucrările și faptele sale de virtute; căci ea cu adevărat a urmat viața și virtuțile sfinților ce mai înainte au fost bineplăcuți lui Dumnezeu. Cum aș putea vorbi despre cele ce sunt mai presus de puterile mele? Căci sunt păcătos și netrebnic. Dar cred că acel suflet curat și milostiv mă va povățui și mă va învăța ce cuvânt să alcătuiesc despre ea, pe mine, care sunt fiul ei după trup, dar în duh sunt robul ei sau vreo stârpitură nefolositoare. Înțelegeți aceasta deci toți ce sunteți martorii acestei vieți ziditoare, dacă graiul meu e îndeajuns de puternic.

Cade-se mai întâi să spun câteva cuvinte despre cine erau părinții săi, unde și cum au trăit și cum au murit. Toate acestea nouă ne sunt cunoscute în amănunt. Nouă, despre care n-aș putea spune că suntem copiii săi, ci robii săi, căci nevrednic sunt a mă numi fiu al unei asemenea sfinte femei de vreme ce nu i-am urmat virtutea. Dar vă voi spune o minunată istorie despre ceea ce s-a întâmplat în familia noastră. În zilele evlaviosului țar și mare prinț Ivan Vasilievici [Ivan al IV-lea, cel Groaznic (1533-1584)] a toată Rusia trăia la curtea sa regală un om evlavios și milostiv pe nume Iustin Nediurev, ce avea rangul de econom. Avea o soție care era, la fel ca și el, de Dumnezeu și de săraci iubitoare, pe nume Ștefanida, fiica lui Grigorie Lukin din ținutul orașului Murom. Ei au trăit plini de evlavie și de virtute, având mulți fii și fiice, multe bogății

și mulți robi. Lor li s-a născut și fericita Iuliana. Pe când avea șase ani, mama sa a părăsit această viață, iar Iuliana a fost dusă în ținutul orașului Murom de către bunica sa, mama mamei, o văduvă pe nume Anastasia Lukina, soția lui Grigorie Lukin, fiica lui Nichifor Dubenschi. Aceasta a crescut-o în evlavie și virtute timp de șase ani. Când fericita Iuliana avea doisprezece ani, bunica sa a părăsit și ea această viață și i-a cerut fiicei sale, Natalia Arapova, soția lui Putin Arapov, să o ia pe nepoata Iuliana în casa sa și să o crească cum trebuie și în evlavie, căci mătușa sa avea opt fiice și un fiu.

Încă de când era foarte tânără, fericita Iuliana l-a iubit pe Dumnezeu și pe Preacurata Sa Maică. Era plină de respect și supusă mătușii și verișorilor săi și iubea smerenia și tăcerea în toată vremea. Se dăruia rugăciunii și postului și pentru aceasta era adesea dojenită de mătușa sa și batjocorită de verișorii ei, fiindcă își chinuia trupul său fiind atât de tânără. În fiecare zi îi spuneau: „O, fată nesăbuită, de ce îți omori trupul când tu ești atât de tânără și de ce vrei să-ți distrugi frumusețea cea feciorelnică?”. Astfel ei încercau adesea să o facă să mănânce și să bea dimineața. Ea nu ceda niciodată, ci primea toate cu mulțumire și pleca în tăcere. Era supusă tuturor, căci din copilărie avusese o fire delicată, tăcută, liniștită și smerită și se lipsea de distracții și orice fel de jocuri. Dacă era silită de copiii de vârsta sa să joace diverse jocuri deșarte și să cânte, precum adesea se întâmpla, ea nu se alătura niciodată lor, ci se prefăcea că nu știe să se joace, și astfel își ascundea virtutea.

În schimb se ocupa cu torsul și broderia. Și sfeșnicul ei nu se stingea nici noaptea (Pilde 31, 18). Făcea haine pentru orfanii, văduvele și neputincioșii din sat și se îngrijea de cei în nevoi și de cei bolnavi, așa încât toți erau uimiți de înțelepciunea și evlavia sa. Și frica lui Dumnezeu s-a sălășluit într-însa. În acel sat cea mai apropiată biserică era cam la două verste depărtare, așa încât, cât a fost mică, nu a avut ocazia să meargă la biserică pentru a asculta cuvântul lui Dumnezeu sau să audă un preot învățând despre mântuire. Astfel încât numai bunul ei simț i-a fost învățător spre virtute, căci, precum spune Sfântul Antonie cel Mare: „Cei ce au o minte sănătoasă nu au nevoie de Scripturi”. Fericita Iuliana a urmat acest cuvânt: fără să studieze cărți și fără învățător, încă de mică, ea a împlinit toate poruncile și, precum o nestemată de mare preț, a strălucit în mijlocul cenușii crescând în evlavie și dorind să audă cuvântul lui Dumnezeu. Dar, cât a fost mică, n-a avut această ocazie și era batjocorită de cei neștiutori pentru faptele sale cele bune. Totuși, întunericul vicleniei nu poate vătăma în nici un fel frumusețea soarelui, căci ea era ca o casă zidită pe stâncă. Râurile au trecut peste ea, vânturile au bătut-o, dar n-au putut să o clatine. Precum Apostolul spune: Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? (Rom. 8, 35) Iar dumnezeiescul David zice: Cei ce se încred în Domnul sunt ca Muntele Sionului. Nu se va clătina în veac și Nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor

peste soarta dreptilor, ca să nu-și întindă dreptii întru fără-delegi mâinile lor (Ps. 124).

Când fericita Iuliana a împlinit șaisprezece ani, a fost dată în căsătorie lui Gheorghe Ossorghin, un nobil bogat ce trăia în județul Murom [în regiunea Vladimir] și au fost cununați de preotul Patapie ce slujea în biserica Dreptului Lazăr, prietenul lui Dumnezeu, din satul soțului ei, Lazarevo. Mai târziu, fiind plin de virtuți, acest preot a intrat în mănăstirea „Schimbarea la Față” aflată în de Dumnezeu păzitul oraș Murom, unde a luat numele călugăresc de Pimen și apoi a ajuns arhimandrit. Acest preot i-a învățat frica lui Dumnezeu după predania Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți, le-a arătat cum trebuie să trăiască soții cu soțiile lor, le-a spus despre rugăciune și post, despre milostenie și alte fapte bune. Ea a ascultat cu mare atenție și râvnă cuvântul cel dumnezeiesc, învățătura și povețele și ceea ce a fost sădit în ea precum într-un pământ bun a crescut și s-a înmulțit; ea nu numai că a ascultat învățătura, dar s-a și hotărât să pună în practică. Și astfel, după ce preotul i-a învățat și le-a dat binecuvântarea sa, au plecat la socrul ei, Vasile, căci părinții soțului ei încă mai trăiau. Socrul ei era un om bogat și cunoscut la curtea țarului, iar soacra sa era și ea dintr-o familie bună și învățată. Aveau doar un fiu și două fiice, multe sate și robi precum și multe alte proprietăți.

Când au văzut că nora lor este din familie nobilă, pricepută la multe lucruri bune și delicată, s-au bucurat, L-au slăvit pe Dumnezeu și au dat în mâinile ei conducerea gospodăriei.

Ea era cu toată smerenia foarte ascultătoare și supusă lor, nu ieșea niciodată din cuvântul lor, nici nu-i contrazicea vreodată, ci îi respecta foarte mult și îndeplinea fără cârtire toate câte îi spuneau să facă, așa încât socrii ei se minunau și o respectau mult și ei pentru aceasta. Atunci când rudele sau altcineva o încercau cu diferite întrebări și discuții, ea dădea la fiecare întrebare un răspuns potrivit și plin de înțeles, astfel încât toți se minunau de bunul său simț și slăveau pe Dumnezeu.

Încă din tinerețe fericita Iuliana fusese obișnuită să se roage îndelung lui Dumnezeu în fiecare seară și să facă o sută sau mai bine de metanii și abia apoi să se culce. De asemenea, în fiecare dimineață când se trezea, se ruga mult Domnului și îl învăța și pe soțul ei să facă la fel, căci, după cum spune marele Apostol Pavel: Ce știi tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? (I Cor. 7, 16) și către soț la fel zicând. Și iarăși: Dacă însă te vei însura, n-ai greșit (I Cor. 7, 28) și Cel ce își mărită fecioara bine face; dar cel ce n-o mărită și mai bine face (I Cor. 7, 38).

Fericita Iuliana era mândrită că nu ajunsese încă la chipul cel mai înalt al vieții feciorelnice, dar a auzit pe același apostol care zice: Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare (I Cor. 7, 27), femeia este legată prin lege și nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; ea se va mântui prin nașterea de prunci, dacă s-a ținut stăruitor de tot ce este lucru bun (cf. I Cor. 7, 39; I Tim. 2, 15; 5, 10). Și iarăși se spune în altă parte: „Viața omenească este împărțită în două stări: cea călugărească și cea normală (obișnuită); celor din starea obișnuită le este îngăduit să se

căsătorească și să mănânce carne, dar în rest trebuie să împlinească celelalte porunci ale lui Hristos exact ca monahii". „Se poate să trăiești în lume cu soț și tot să fii plăcut lui Dumnezeu". „Nu tot cel ce se tunde în monahism se mântuiește, ci cel care împlinește cele ale călugărului" și „dacă cineva trăiește în lume cu o soție și împlinește legea, este mai bun decât un călugăr care nu a împlinit toată legea" și „un mirean virtuos este o minune în lume".

A cugetat îndelung la toate acestea. Ea se silea după lege să împlinească toate poruncile Domnului Iisus Hristos. Nu lăsa nici măcar o seară să treacă fără rugăciuni îndelungate, așa încât îi mai rămânea puțină vreme pentru somn, dar totuși dimineața se trezea devreme și se ruga mult lui Dumnezeu.

Atunci când soțul ei era plecat în slujba Țarului pentru un an sau doi sau câteodată chiar trei, ea nu mai dormea noaptea, ci spunea rugăciuni îndelungate către Dumnezeu. Sfeșnicul ei nu se stingea toată noaptea, căci lucra cu mâinile din greu la roata de tors și la brodat. După ce vindea ce lucrase, dădea cele obținute săracilor sau pentru construirea bisericilor, căci se pricepea la broderii. Făcea multă milostenie, dar păstra totul în taină față de socrii săi. Singura care știa era o tânără slujnică prin care trimitea milosteniile celor nevoiași. Făcea aceasta în fiecare noapte fără ca cineva să știe. După cum spune Sfântul Evanghelist Matei și Însuși Hristos Domnul cu sfintele Sale buze: deci, când faci milostenie, nu trâmbița

înaintea ta . . . , să nu știe stânga ta ce face dreapta ta și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție (Matei 6, 2-4).

În timpul zilei cu osârdie se îngrijea de gospodărie și avea grijă de văduve și orfani ca o adevărată mamă a lor. Îi spăla cu propriile sale mâini, îi îmbrăca, îi hrănea și le dădea de băut. În ea se împlinea cuvântul înțeleptului Solomon: Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Prețul ei întrece mărgeanul. Într-însa se încrede inima soțului, iar câștigul nu-i va lipsi niciodată (Pilde 31, 10-11). Dacă cineva rămânea în urmă, nu se îngrija, căci toți din casa ei erau îmbrăcați și hrăniți, și dădea fiecăruia de muncit pe măsura puterilor. Ura mândria și semeția și nu îi chema niciodată pe slujitori cu porecle și nici nu-i cerea nici unuia să-i aducă apă să se spele pe mâini sau să-i scoată încălțările, toate acestea făcându-le ea singură. Doar când nevoia o cerea, atunci când veneau musafiri, o serveau slujitorii ca un lucru ce se obișnuia atunci. Dar de îndată ce plecau musafirii, ea se schimba complet și se ocăra neîncetat și cu smerenie spunând: „Cine sunt eu, femeie netrebnică, ca să fiu servită de asemenea oameni, chipuri ale lui Dumnezeu?”. Și slăvind pe Dumnezeu pentru acestea, întru toate era chip al virtuții.

Dar unii slujitori erau nesăbuiți, neascultători și leneși la slujba lor. Alții se certau cu ea, dar ea răbda toate acestea cu smerenie. Toate le lua asupra sa și se învinuia spunând: „Eu însămi păcătuiesc pururea înaintea lui Dumnezeu, iar El este răbdător cu mine, deci ce aș putea să le cer acestora care sunt

oameni ca și mine; deși Dumnezeu ni i-a încredințat nouă spre slujire, sufletele lor sporesc mai mult decât ale noastre". Își amintea de cuvintele Mântuitorului: Vedeti să nu disprețuiți pe vreunul din aceștia mici, că zic vouă: că îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața tatălui Meu Care este în ceruri (Matei 18, 10). Nu învinovăța niciodată pe slujitorii care o ocărau și pentru aceasta era muștrată adesea de socrii și soțul ei. Dar pe ea nu o mârșeau nici unele dintre acestea, ci stătea tare, neclintită precum un stâlp, punându-și toată nădejdea în Dumnezeu și în Preacurata Născătoare de Dumnezeu. Se ruga adesea marelui făcător de minuni Nicolae, de la care a primit mult ajutor, după cum ea însăși a povestit. Într-o noapte, pe când soțul era plecat, s-a ridicat la rugăciune ca de obicei, iar diavolul, cel ce urăște binele, laolaltă cu demonii săi au încercat să o împiedice și prin înșelătorii au adus mare frică și groază asupra ei. Fiind încă tânără și fără experiență, ea s-a înfricoșat, s-a așezat în pat, s-a acoperit cu o pătură și a adormit degrabă. A văzut o mulțime mare de demoni venind spre ea cu tot felul de arme, dorind să o omoare. Au început să o amenințe zicând: „Dacă nu încetezi ceea ce faci, te vom omorî pe loc". Atunci, fiind foarte înfricoșată, și-a ridicat ochii spre Dumnezeu și către Preacurata Maică și l-a chemat în ajutor pe Sfântul Nicolae. Sfântul a apărut degrabă ținând în mână o carte mare cu care a început să-i lovească pe demoni, alungându-i astfel pe toți, iar aceștia au dispărut precum fumul. Apoi și-a ridicat dreapta și a binecuvântat-o zicând: „Fiica mea! Fii tare și puternică și

nu te înfricoșă de amenințările demonilor, căci Hristos mi-a poruncit să te apăr de demoni și de oamenii cei răi". Apoi s-a trezit imediat și a văzut foarte limpede cum un bătrân cinstit a ieșit pe ușa camerei iute ca un fulger; s-a sculat și a văzut că ușa era încuiată bine ca de obicei. Din acea clipă înainte ea s-a bucurat foarte ca și cum a primit un semn, Îl slăvea pe Dumnezeu și se minuna în sinea ei. Nu a spus altora despre aceasta, ci s-a dăruit cu și mai multă râvnă faptelor bune.

În scurtă vreme după aceea, ca pedeapsă pentru păcatele noastre, mânia lui Dumnezeu a lovit pământul rus: a fost o mare foamete și foarte mulți au murit. În acea vreme, ea dădea multe milostenii, dar nu spunea nimănui despre acestea. Lua mâncare de la soacra sa pentru mesele de dimineață și prânz și le dădea săracilor. Încă din copilărie, ea nu mânca nimic înainte de prânz și nimic după prânz până la masa de seară. Dar când soacra sa a văzut aceasta, i-a zis: „Dragă noră, știi ce bucuroasă sunt când văd că ai început să mănânci atât de des, dar sunt uimită că ți-ai schimbat obiceiul. Când era pâine din belșug, n-am putut să te fac să vii la mesele de dimineață și prânz, iar acum, când e lipsă de mâncare în lume, iei și masa de dimineață și de prânz". Nevrând să se dea de gol, ea i-a răspuns: „Înainte să încep să am copii, nu mi-era foame, dar când am început să dau naștere pruncilor, am slăbit și mi-au scăzut puterile și nu mă pot satura. Mi-e foame nu numai în timpul zilei, ci și noaptea, dar mi-e rușine să vă cer mâncare". Soacra sa se bucura să audă aceasta

și îi trimitea multă mâncare să aibă nu numai ziua, ci și noaptea. Nu era deloc lipsă de mâncare în casă deoarece fuseseră păstrate multe grâne din anii trecuți. Ea primea mâncare de la soacra sa, dar nu mânca nimic din ea, ci o împărțea toată celor care aveau nevoie. Când murea vreun sărac, ea plătea pentru a fi spălat, aducea haine de înmormântare și trimitea bani pentru a fi înmormântat. Când vedea pe cineva din satul ei că era înmormântat, fie că îl cunoștea sau nu, se ruga mult pentru sufletul aceluia.

La scurtă vreme după ce foamea s-a sfârșit, a izbucnit deodată o epidemie groaznică și mulți au murit din cauza acestei boli care se numea postrel. Din cauza acesteia, mulți oameni nesăbuiți se încuiaau în casă și nu primeau pe cei infectați și nici măcar nu se atingeau de hainele lor. Pe de altă parte, fericita Iuliana, fără știrea socrilor, spăla într-o baie, cu propriile sale mâini, pe mulți dintre cei infectați, îi îngrijea și se ruga Domnului pentru însănătoșirea lor. Când murea vreunul, ea plătea pregătirile de înmormântare, se îngrijea de slujbă și îi spăla pe cei rămași orfani cu propriile-i mâini. Astfel a trăit mulți ani cu socrii săi, nefiind niciodată neascultătoare sau morocănoasă, ci îi cinstea, precum o fică cinstește pe părinții săi. Când socrii ei, care intraseră în monahism, au murit la o vârstă foarte înaintată, i-a cinstit cu cântări de îngropăciune și cu psalmi și cu o înmormântare bineplăcută lui Dumnezeu. A împărțit multe milostenii întru pomenirea lor mănăstirilor, bisericilor și săracilor. A plătit liturghii pentru ei în multe biserici și a dat mese

în casa sa pentru preoți și călugări, săraci, văduve și orfani și pentru toți cei din nevoi. A dăruit mâncare din belșug tuturor celor care veneau, rugând pe toți să se roage lui Dumnezeu pentru sufletele celor adormiți și a trimis milostenii celor ce erau prizonieri, până în a patruzecia zi. Soțul ei fiind departe, a dat multe din averile lor ca milostenie, nu numai atunci, ci în fiecare an, într-o pomenirea celor morți, căci a auzit în Sfintele Scripturi că cele ce le facem aici, aduc mult bine și mângâiere sufletelor celor adormiți, și iarăși: Unge pe altul cu mir și tu vei fi primul care vei simți mireasma, temându-se de ceea ce spune Sfântul Vasile cel Mare: „Oricine stăpânește averea părinților și nu dăruiește nimic din ea lui Dumnezeu, adică milostenie, este hoț și tâlhar; căci nu a dobândit-o prin munca sa, ci prin sudoarea tatălui său”. Deci, temându-se de această poruncă, fericita Iuliana s-a silit să dea toate averile rămase de la soțul său într-o pomenirea lor. Ea însăși a început, mai mult decât oricând, să se ostenească pentru virtute.

A trăit astfel mulți ani cu soțul ei, în deplină virtute și curăție, după cuvântul lui Dumnezeu și au avut zece fii și trei fiice. Dintre aceștia, patru fii și două fiice au murit de copii. Au crescut șase fii și o fiică [doar cinci au trait mai mult decat mama lor: Teodosia (care a devenit calugarita), Calistrat, Gheorghe, Ivan si Dimitrie] și L-au lăudat cu mulțumire pe Dumnezeu căci au auzit cuvintele Apostolului Pavel către Timotei: Soția se va mântui prin naștere de fii (I Tim. 2, 15). Mulțumind lui Dumnezeu pentru copiii care muriseră, a zis cuvântul dreptului Iov:

Domnul a dat, Domnul a luat (Iov 1, 21). Căci a auzit cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur: „Copiilor binecuvântați binecuvântată le este odihna. Pentru ce au a răspunde de vreme ce n-au săvârșit nici un păcat. Căci sunt numărați cu fiii lui Iov și cu copiii uciși de Irod; ei slăvesc pe Dumnezeu cu îngerii și se roagă Domnului pentru părinții lor“. Pentru aceasta ea nu s-a mâhnit pentru copiii care au murit și se bucura de cei ce trăiesc.

Dar diavolul, care urăște tot ce este bun, a încercat să o tulbure în toate chipurile posibile și a stârnit certuri deșarte între copiii săi și slujitori. Ea vorbea cu ei cu multă înțelepciune și delicatețe și îi împăca. Satana nu putea să-i facă ei nici un alt rău și, fiindcă voia să o aducă la deznădejde și să o despartă de Dumnezeu, l-a împins pe unul dintre robi să-l omoare pe fiul ei cel mare. Sau, mă gândesc, s-ar putea să fi fost voia lui Dumnezeu, căci, după cum spune proorocul David: Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăț îndreptările Tale (Ps. 118, 71), ca astfel fericita Iuliana să se îngrijească de sufletul ei mai mult decât până atunci. „Chiar aurul, se spune, nu este desăvârșit până nu este pus la încercare“ și: „Dacă vezi pe cineva mai tânăr decât tine că moare și nu te schimbi, cum te vei mântui?“ și: „Dacă nu poți învăța din neazuri, cum poți învăța când ți-e bine?“

Când a murit fiul său, fericita Iuliana a fost foarte mâhnită, nu atât pentru moartea sa, cât pentru sufletul lui, căci a avut o moarte năprasnică. Ea nu și-a pierdut cumpătul, ci cu cuvinte de mângâiere și-a îndemnat soțul să nu-și piardă

nădejdea în Dumnezeu și l-au pomenit cu cântări de psalmi, au dat milostenii din belșug și au dat sărindare pentru el. Dar apoi, puțin după aceea, un alt fiu a fost omorât fiind în slujba Țarului. Deși s-a mâhnit puțin, a făcut-o în sufletul său și nu în trup, căci nu striga și nici nu-și smulgea părul fără cuviință, precum fac alte femei, ci ziua și-a pomenit fiii cu milostenii, cu slujbe bisericești, hrănind săracii, iar noaptea, nedormind, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor fiilor săi adormiți.

Apoi a început să-l roage pe soțul ei să o lase să plece la mănăstire, dar el nu vroia, iar ea i-a zis: „Dacă nu mă lași, voi fugi de acasă și tot voi scăpa”. Atunci soțul a rugat-o în numele lui Dumnezeu să nu-l părăsească, că de acum a îmbătrânit și mai sunt și copiii mici. I-a citit din cărțile lui Cosma preotul și ale altor Sfinți Părinți: „Veșmintele negre, zicea el, nu ne mântuiesc dacă nu trăim după rânduiala călugărească și veșmintele albe nu ne vor pierde dacă vom face cele bineplăcute lui Dumnezeu. Cel care merge la mănăstire ca să scape de sărăcie și pentru că nu vrea să aibă grijă de copiii săi, nici nu vrea să muncească și nici nu caută dragostea Domnului, ci lenevește doar, pe când copiii săi orfani vor plânge și se vor tânguie tot mereu zicând: «De ce ne-au părăsit părinții noștri care ne-au născut, și ne-au lăsat într-așa o sărăcie și suferință?». Dacă avem poruncă să îi hrănim pe orfanii altora, cu atât mai mult nu trebuie să ne lăsăm proprii copiii să moară de foame”.

Și i-a citit mai multe sfinte scrieri. După ce le-a ascultat, ea a renunțat la dorința sa zicând: „Facă-se voia Domnului!”. Dar l-a implorat pe soțul său ca, dacă e să mai trăiască alături, măcar să nu mai aibă relații trupești.

Și astfel și-au făcut paturi separate în aceeași cameră. Pentru soț a făcut același pat unde dormise și până atunci, iar pentru sine, precum o pasăre ce a scăpat dintr-o prinsoare, a lepădat toate lucrurile lumești și din tot sufletul și-a pus nădejdea în Dumnezeu și a început să postească și să se înfrâneze peste fire. Vinerea nu mânca nimic, se închidea singură într-o cămăruță separată din casă și se dăruia cu totul rugăciunii către Dumnezeu. Lunea și miercurea mânca o dată pe zi, mâncare negătită uscată. Sâmbăta și Duminica punea masa în casa ei pentru preoți, văduve, orfani și pentru slujitorii ei, la care era mâncare din belșug. Ea însăși îi servea și de dragul lor bea și ea un pahar mic de vin, nu pentru că voia vin, ci pentru că nu voia să-i mârhească pe oaspeți. Căci auzise porunca Mântuitorului, care zice: Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine, și să-ți fie ca răsplată. Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe neputincioși, pe șchiopi, pe orbi și fericit vei fi că nu pot să-ți răsplătească. Căci ți se va răsplăti la învierea dreptilor (Luca 14, 12-14).

Sfinții Părinți, cunoscând slăbiciunea omului, și fiind sub insufierea Sfântului Duh, nu au interzis mâncarea și băutura

spre slava lui Dumnezeu, ci au zis: „Când faci un ospăț și îi inviți pe frații tăi și pe cei slăviți, e bine și așa, și frumos; dar mai ales invită-i pe frații tăi cei săraci, ca să nu fii lipsit de nici una din răsplătiri: adică aici vei fi slăvit de cei bogați și, pentru milostenia către cei săraci, ți se va dăruia de Dumnezeu veșnica odihnă“. Fericita Iuliana, urmând acest cuvânt, cel mai mult se îngrijea de cei săraci. Dormea doar o oră, două, seara, pe o sobă fără așternuturi. Așeza pe ea lemne cu colțurile ascuțite înspre trupul ei, ca pernă folosea din aceleași lemne și așeza cheile de fier sub coastele sale. În acest chip își pedepsea ea trupul. Fiindcă nu voia să se odihnească, ea doar se întindea până ce adormeau slujitorii, pentru ca apoi să se trezească și să se roage Domnului toată noaptea până ce băteau clopotele de Utrenie. Apoi se ducea la biserică la Utrenie și la Sfânta Liturghie. În timpul zilei se ocupa cu lucrul mâinilor și cu chivernisirea gospodăriei într-un chip bineplăcut Domnului. Asigura slujitorilor toată mâncarea și îmbrăcămintea necesară și îi dădea fiecăruia de lucru după puterile lui.

Deși nu citise cărți, îi plăcea să asculte citiri din dumnezeieștile cărți și tot ce auzea asculta cu atenție, tâlcuind toate pasajele mai grele precum un filosof sau un om învățat. Mereu zicea cu lacrimi: „Cu ce fapte bune putem să ne rugăm Domnului pentru noi înșine și cum putem alunga păcatele ce ne amenință? Cum putem pune stavilă patimilor și cum putem urma în vremea noastră viețile sfinților din vechime și cum

vom putea face milostiv pe Hristos, nemitarnicul Judecător, la cea de-a doua Sa venire?”.

După ce s-a îndepărtat cu trupul de soțul ei, nu și-a mai spălat trupul în baie. Cu neputință este a descrie toate celelalte fapte bune ale sale și a le pune în scris, căci nu știu ce bine nu a săvârșit. Nu jignea și nu supăra pe nimeni și se ferea de tot răul. Ce cuvinte potrivite s-ar putea găsi pentru a lăuda toate aceste osteneli? Cine ar putea spune toate cele dobândite de ea? Cine ar putea descrie întristările sale? Cine ar putea număra milosteniile sale? Unde sunt cei care spun că nu te poți mântui trăind în lume? Dumnezeiescul Efrem zice: „Cum poți zice că nu ne putem mântui în mijlocul lumii? Dacă vrei, îți voi spune în puține cuvinte: nu locul este cel care ne mântuiește, ci o inimă și o voință întoarse către Dumnezeu. Adam, în rai fiind și în mare pace, s-a pierdut, pe când Lot în mijlocul sodomiților, ca și cum ar fi fost pe valurile mării, a fost mântuit. Saul, în palatul său fiind, și-a pierdut și viața aceasta și pe cealaltă, pe când Iov, stând în cenușă în mijlocul grelelor necazuri, a primit cununa dreptilor“. Așadar, cel care spune că nu te poți mântui în mijlocul oamenilor nu știe nimic și are o părere foarte proastă despre dumnezeieștile sinoade care sunt adunate adesea. Aceste porunci ea le-a împlinit. Fericita Iuliana a trăit cu soțul ei, a avut copii și slujitori, dar a fost bineplăcută lui Dumnezeu și Dumnezeu a numărat-o cu sfinții din vechime, precum vom arăta mai târziu. Dar să ne întoarcem la cele de care vorbeam înainte.

Fericita Iuliana a mai trăit alături de soțul ei încă 10 ani după separarea lor și când acesta a murit s-a lepădat și mai mult de cele lumești, zicând cu proorocul David: Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăț îndreptările Tale (Ps. 118, 71) și porunca Domnului mi-a deschis urechile. „Nu mă voi împotrivi și nici nu voi cârți”, zicea ea. I-a mângâiat pe copii zicând: „Nu vă mâhniți prea mult, copiii mei, căci moartea tatălui vostru este o lecție și o învățătură pentru noi păcătoșii, așa încât văzând-o să știm că și pe noi ne așteaptă același lucru. Pocăiți-vă mereu, dobândiți toate virtuțile și, mai ales, dați milostenie cât de mult puteți și iubiți-vă sincer unul pe altul”. I-a învățat pe copii multe din dumnezeieștile Scripturi și și-a îngropat soțul cu psalmi și cântări. Săracilor le-a împărțit pomeni din belșug și a dat și la multe mănăstiri și biserici sărindare pentru sufletul soțului, căci ea nu se îngrijea de împărțirea averilor stricăcioase, ci mai degrabă de dobândirea dreptății.

În fiecare noapte nu mai dormea, ci se ruga lui Dumnezeu pentru soțul ei ca să i se dăruiască iertarea păcatelor, căci auzise cuvântul care zice: „O soție bună își mântuiește bărbatul chiar și după moartea acestuia”. Ea urma pe evlavioasa împărăteasă Teodora și alte sfinte femei care s-au rugat pentru soții lor după moartea acestora.

De atunci înainte a adăugat postiri peste postiri, rugăciuni peste rugăciuni, lacrimi peste lacrimi și dădea milostenie nemăsurată, așa încât câteodată nu mai avea în casă decât o monedă. Atunci se împrumuta ca să dea obișnuita

milostenie la cei nevoiași. Mergea în fiecare zi la biserică să se roage. Când venea iarna împrumuta bani de la copiii ei pentru a-și face haine de iarnă, dar le dădea săracilor, iar ea rămânea toată iarna fără haine călduroase. Ghetele le purta direct pe piciorul gol (. . .) chinându-și astfel trupul. Mulți cunoscuți îi ziceau: „De ce îți chinui trupul în halul acesta la vârsta ta?“, iar ea le răspundea: „Nu știți că trupul ucide sufletul? Așa că îmi voi omorî trupul, astfel încât să-mi mântuiesc sufletul la ziua Domnului nostru Iisus Hristos“. Iar altora le zicea: Pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi (Rom. 8, 18). Sau: „Cu cât se strică mai mult trupul meu aici, cu atât mai puțin vor avea viermii de mâncat în viața viitoare. Ce folos să-ți îngrași trupul dacă-ți distrugi sufletul?“.

Într-o iarnă a fost atât de frig, încât pământul se crăpase din pricina gerului și pentru o vreme ea nu s-a mai dus la biserică ci se ruga acasă. Într-o zi, foarte de dimineață, când preotul a intrat în biserică Dreptului Lazăr din sat, a auzit venind dinspre icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu o voce care zicea: „Du-te și întreab-o pe milostiva văduvă Luliana de ce nu vine la biserică să se roage. Rugăciunea ei de acasă este bineplăcută lui Dumnezeu, dar nu atât de mult ca rugăciunea din biserică. Dar trebuie să o cinstești căci are mai puțin de șaiszeci de ani și Duhul Sfânt sălășluiește întru ea“.

Preotul a alergat apoi cu mare spaimă la fericita Luliana, a căzut la picioarele ei cerând iertare și i-a povestit despre vedenia sa. Ea a ascultat cu multă rețineră cele spuse, deoarece nu

erau spuse în taină, ci de față cu multă lume și apoi i-a zis: „Vă înșelați! Nu cumva e vorba de sfinția voastră? Cine sunt eu, o păcătoasă înaintea Domnului, ca să fiu vrednică de o astfel de întâmplare?”. Apoi i-a rugat stăruitor pe preot și pe cei ce auziseră acestea să nu le spună nimănui, nici înainte, nici după moartea ei. Atât de mare era smerenia sa, încât nici după moarte nu voia să fie lăudată de oameni. Imediat după aceasta a mers la biserică și a cerut să se facă o rugăciune, iar ea s-a rugat mult cu lacrimi și a sărutat icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Dintr-o dată, chiar în acel moment, o mireasmă minunată s-a răspândit în biserică și în tot satul, încât toți se minunau și îl slăveau pe Dumnezeu. Astfel cuvântul preînțeleptului Pavel către Timotei: Pe văduve cinstește-le (I Tim. 5, 3) s-a împlinit, căci însăși Maica Domnului, cea mai curată dintre toate făpturile, a dat mărturie despre această văduvă și a poruncit ca ea să fie cinstită. Din acea zi fericita Iuliana a început să meargă în fiecare zi la biserică să se roage.

Se obișnuise să-și spună rugăciunile într-o cameră separată ce fusese păstrată pentru primirea călătorilor. În acea cameră se afla o icoană a Mântuitorului, a Preacuratei Născătoare de Dumnezeu și a marelui Sfânt Nicolae, făcătorul de minuni.

Într-o seară a venit în această cameră pentru a se ruga după cum îi era obiceiul și dintr-o dată camera s-a umplut cu așa o mulțime de demoni, încât de-abia dacă mai aveau loc pe ușă. Se întindeau spre ea cu tot felul de arme vrând să o omoare. Dar ea, punându-și toată nădejdea în puterea lui

Hristos, nu s-a temut, ci și-a ridicat ochii către Dumnezeu și s-a rugat cu lacrimi zicând: „Dumnezeule Atotputernice, nu lăsa pradă fiarelor un suflet ce se mărturisește Ție și nu uita de tot un suflet ticălos, ci trimite pe Sfântul Nicolae să mă ajute pe mine, sluga Ta”.

În acea clipă Sfântul Nicolae a apărut ținând un băț mare în mâna sa și a izgonit duhurile necurate până au dispărut precum fumul. Dar pe unul l-a prins și l-a chinuit, iar apoi a binecuvântat-o pe sfântă cu crucea și dintr-o dată s-a făcut nevăzut. Demonul suspina zicând: „Nu a fost zi în care să nu-i fi făcut necazuri Iulianei. Am adus dezbinare între copiii și slujitorii ei, dar nu am îndrăznit să mă apropii niciodată de ea din pricina milosteniei, smereniei și rugăciunii ei. Ea avea pururea o metanie în mână și zicea rugăciunea lui Iisus. Când mânca sau bea, zicea mereu rugăciunea lui Iisus, iar când se așeza pe pat buzele și pânțele ei se mișcau întru lauda lui Dumnezeu. De multe ori am văzut-o dormind, dar mâna tot se mișca pe metanie”. Apoi demonul a fugit strigând: „Iuliana, multe necazuri am avut azi din pricina ta, dar îți voi face rău la bătrânețe – o mare foamete – și nu vei mai hrăni pe alții, ci tu însăși vei muri de foame”. Ea a făcut semnul sfintei cruci și demonul a dispărut. Fericita Iuliana a venit la noi foarte înspăimântată și schimbată la chip. Vedeam că este tulburată și am întrebat-o de ce, dar atunci nu ne-a zis nimic, ci numai mult mai târziu ne-a povestit în taină, poruncindu-ne să nu zicem nimănui.

A trăit astfel zece ani ca văduvă, arătând mare bunătate tuturor și a dat multe din averile sale ca milostenie. A păstrat numai ce era absolut necesar pentru nevoile casei, chivernisind hrana numai pentru un an, iar ceea ce era în plus împărțind celor nevoiași. Ea a trăit până în vremea domniei lui Boris [1598-1605]. În acele vremuri a venit o mare foamete [foametea ce a lovit Rusia în 1601-1603. Se estimează ca au murit peste 500.000 de oameni din pricina foametei. A avut loc o rascoală care e cunoscută ca „rascoala foamei Godunov”] peste tot pământul Rusiei, încât mulți dintre oameni ajungeau să mănânce carne stricată sau chiar carne de om și mulțimi de oameni au pierit de foame. În casa fetei Iuliana erau o mare lipsă de mâncare și de cele necesare, căci grâul pe care-l semănase nici măcar nu ieșise din pământ, iar vitele și caii ei muriseră. S-a rugat de copiii și slujitorii ei să nu se atingă de nimic din cele ce aparțineau altora sau erau furate. Iar ea, având câteva vite, haine și vase le-a vândut pe toate ca să cumpere mâncare, i-a hrănit pe slujitori și a dat și milostenie din belșug celor care cereau, căci în sărăcia ei ea nu a renunțat la obișnuita milostenie și nici măcar un singur cerșetor nu pleca de la casa ei cu mâna goală. Când a ajuns la sărăcie lucie, încât nu mai avea nici măcar un bob de grâu în toată casa, ea nu s-a îngrijorat, ci și-a pus toată nădejdea în Dumnezeu.

În acea vreme s-a mutat într-un alt sat, Vocinevo, din regiunea Nijni-Novgorod, unde cea mai apropiată biserică era la

două verste depărtare. Slăbită din cauza vârstei și a sărăciei, nu mai mergea la biserică, ci se ruga Domnului acasă, dar era foarte îndurerată din această cauză. Dar aducându-și aminte de Sfântul Corneliu, care nu a fost vătămat fiindcă se ruga acasă, de Iov care stătea pe grămada de gunoi și L-a văzut pe Dumnezeu, de cei trei tineri din cuptor, de Daniel din groapă, de Iona din chit, de Ieremia care se ruga lui Dumnezeu din groapă, din aceste pilde fericita Iuliana a căpătat mângâiere. Dar, când lipsa din casa ei a devenit mult mai mare, i-a adunat pe toți slujitorii și le-a zis: „Vedeți și voi că mai e puțin și foamea ne va doborî; dacă vreunul dintre voi vrea să rabde cu mine, foarte bine, dar dacă cineva nu vrea, poate pleca liber, ca să nu moară de foame pentru mine“. Cei mai atașați au făgăduit să rabde cu ea, dar alții au plecat. Le-a dat drumul să plece binecuvântându-i și rugându-se pentru ei, fără să arate nici cea mai mică urmă de mânie. Apoi le-a spus celor rămași să adune o plantă numită talpa-gâștii și coaja unui anume fel de plop; din acestea le-a spus să facă pâini din care ea, copiii și slujitorii s-au hrănit. Prin rugăciunile ei, pâinea era dulce și nimeni din casa ei nu s-a îmbolnăvit din cauza foamei.

Cu această pâine ea hrănea săracii și nu lăsa pe nici un cerșetor să plece din casa ei fără să-l hrănească, căci în acea vreme erau nenumărați cerșetori. Vecinii îi întrebau: „De ce vă duceți la casa Iulianei, căci ea însăși moare de foame?“, dar cerșetorii le spuneau că au mers prin multe sate unde au primit pâine bună, dar nicăieri n-au mâncat o pâine atât de dulce

ca a acestei văduve – căci mulți nu știau cine era ea. Vecinii ei, care oricum aveau destulă pâine, au trimis la casa ei să ceară niște pâine, pe care după ce au gustat-o au mărturisit și ei că este foarte dulce. Uimiți fiind, ziceau între ei: „Slujitorii ei sunt foarte pricepuți la coacerea pâinii”, căci nu înțeleseseră că pâinea ei era dulce datorită rugăciunii. Ar fi putut să-L roage pe Dumnezeu să nu-i lase casa să sărăcească, dar nu s-a opus voii lui Dumnezeu, ci a îndurat cu răbdare și mulțumire, căci știa că prin răbdare aflăm Împărăția cerurilor. A răbdat astfel în sărăcie vreme de doi ani fără să se mâhnească sau să se tulbure; nici nu s-a văitat, nici a păcătuit cu cuvântul și nici n-a luat numele Domnului în deșert. Dar nici nu a cedat sărăciei, ci era mai veselă decât în anii din urmă.

Când i s-a apropiat sfârșitul, s-a îmbolnăvit pe 26 decembrie și a fost bolnavă timp de șase zile. Dar ce fel de boală era? În timpul zilei stătea întinsă în pat rugându-se neîncetat, dar noaptea se ruga lui Dumnezeu stând în picioare fără ajutorul nimănui. Slujnicele râdeau de ea și ziceau: „Nu e bolnavă cu adevărat: ziua stă întinsă, iar noaptea se roagă în picioare”. Dar ea le explica: „De ce râdeți de mine? Nu știți că Dumnezeu cere rugăciune chiar și de la cel bolnav?”, zicându-le și multe altele din dumnezeieștile Scripturi.

În dimineața celei de-a doua zi din ianuarie, l-a chemat pe duhovnicul său, preotul Atanasie, și s-a împărtășit cu dătoarele de viață Taine, cu Trupul și Sângele lui Hristos Dumnezeu nostru, iar apoi s-a ridicat puțin în pat. Și-a chemat copiii,

slujitorii și pe toți cei ce trăiau în sat și i-a învățat despre dragoste, rugăciune, milostenie și alte fapte de virtute. Apoi a adăugat: „Încă din tinerețe am tânjit totdeauna după marele cin îngeresc, dar nu am fost potrivită din cauza păcatelor și a puținătății mele, căci, fiind o biată păcătoasă, nu am fost vrednică. Dar, fiindcă așa a voit Dumnezeu, slavă dreptei Sale judecăți”. A rugat să se pregătească o cădelniță în care să se pună tămâie; i-a sărutat pe toți cei de față dăruindu-le pace și iertare, s-a întins, și-a făcut semnul sfintei cruci de trei ori, și-a înfășurat metaniile pe mână și a spus ultimele cuvinte: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!” și „În mâinile Tale încredințez duhul meu. Amin”. Apoi și-a dat sufletul în mâinile Domnului, pe care L-a iubit din tinerețe. În acea clipă toți au văzut pe capul ei o coroană de aur și o lumină albă. După ce a fost spălată, a fost pusă într-o cameră separată, iar în acea noapte au putut fi văzute acolo lumânări arzând și toată casa era plină de bună mireasmă.

În acea noapte, s-a arătat uneia dintre slujnice și a cerut să fie mutată în ținutul Murom și să fie pusă în biserica Dreptului Lazăr – prietenul Domnului, lângă soțul ei. Și după ce a fost pus trupul ei sfânt și mult pătimitor într-un sicriu de stejar și dus în ținutul Murom, acolo am îngropat-o pe 10 ianuarie 1604, lângă biserica Dreptului Lazăr, în satul Lazarevo, unde s-a ostenit și a suferit.

Astfel a trăit fericita Iuliana. Acestea au fost sfintele sale lucrări și fapte. Nu am spus nimănui despre viața ei până ce a

murit fiul ei Gheorghe, și, cum săpam groapa lui, am dat peste moaștele sfintei pline de mir bine mirositor. Pentru aceasta am simțit nevoia să scriu viața sfintei, căci mi-era teamă că moartea mă va lua și viața sfintei va fi lăsată pradă uitării. Am scris doar pe scurt câteva lucruri din multe, așa încât lucrarea mea este scurtă atât pentru scriitori cât și pentru cititori.

Iar voi, frați și părinți, să nu mă osândiți că am scris, căci sunt neștiutor și nevrednic și să nu credeți că acestea sunt neadevărate fiindcă eu [cel care am scris] sunt rudă cu mama. Căci ochiul atoatevăzător, Hristos Domnul Dumnezeu nostru, știe că nu mint. Să nu-mi fie mie să necinstesc cinstea acestei doamne, mamei mele, scriind ceva născocit de mine.

„În anii ce au urmat, copiii și rudele milostivei Iuliana au ridicat deasupra mormântului ei o biserică de iarnă închinată Sfântului Arhanghel Mihail. Pe data de 8 august 1614, Gheorghe, fiul fericitei, a murit. Și începând să pregătească un loc de îngropăciune pentru el în cripta familiei Ossorghin, au găsit sicriul fericitei Iuliana nestruciat, deși nu știau cine se află în el. Pe 10 august, după slujba înmormântării lui Gheorghe, când cei care luaseră parte la slujbă au mers la casa adormitului, femeile curioase ale satului au deschis sicriul și au văzut că era plin de mir bine mirositor. Când invitații au plecat de la masa de parastas, femeile le-au povestit ce au văzut la familia Ossorghin. Copiii milostivei Iuliana au alergat la sicriu și au văzut că femeile au spus adevărul. Au luat cu adâncă evlavie un vas

de mir și l-au dus la Catedrala din Murom poate ca o mărturie a cuvintelor lor. În timpul zilei, acest mir era ca suc de sfeclă, dar noaptea se îngroșa și devenea precum uleiul ce izvoarăște din unele flori purpurii. Întru uimirea lor, nu au îndrăznit să cerceteze întregul trup al dreptei Iuliana: au văzut doar că mâinile și picioarele ei erau nestricate; nu i-au văzut capul deoarece o grindă ce susținea coșul bisericii era așezată deasupra capacului sicriului. În acea noapte, mulți au auzit bătând un clopot în biserică dreptului Lazăr și au alergat la biserică crezând că cineva trage clopotul de incendiu; dar nu era niciieri vreun foc de stins. Cei care au sosit au băgat de seamă că sicriul răspânda o mireasmă dulce. Vestea despre această întâmplare s-a răspândit repede în ținuturile înconjurătoare și mulți veneau la sicriul sfintei ungându-se cu mir și primind tămăduirea feluritelor dureri.

Când mirul a fost împărțit aproape tot, bolnavii au început să ia pământ de sub sicriul milostivei Iuliana, atingându-se cu el, și, după măsura credinței lor, primeau ușurare în neputințele lor. Astfel, Ieremia Cervev, un locuitor al Muromului, a mers cu soția sa și cu doi copii bolnavi la sicriul milostivei Iuliana. Fiul și fiica sa aveau o boală datorită căreia, de mai mult de doi ani, le curgea sânge din mâini și din picioare, și nu puteau nici măcar să-și ridice mâinile până la gură. După ce au făcut o rugăciune și un parastas la sicriul sfintei și i-au atins pe copiii lor cu pământ de la mormânt, Ieremia și soția sa s-au întors acasă. Copiii au dormit o zi și o noapte întregă,

iar când s-au trezit, puteau să-și facă semnul crucii singuri. După o săptămână erau complet sănătoși.

Un țăran din satul Makarova suferea de o cumplită durere de dinți și de mai multă vreme nu mai putea să mănânce, să bea sau să muncească. La sfatul soției, a mers singur la sicriul milostivei Iuliana într-o după-amiază, s-a rugat fericitei, a atins puțin pământ de dinții săi și s-a întors acasă sănătos.

Într-o noapte, în satul Lazarevo a izbucnit un foc și au ars patru case cu acoperișuri de plumb. Bătea un vânt nemai-pomenit de tare și focul se apropia din ce în ce mai mult de biserică. Preotul a alergat la biserică, a luat repede cu amândouă mâinile pământ de sub sicriul Sfintei Iuliana și l-a aruncat în foc. Atunci vântul și-a schimbat direcția, focul a scăzut încet-încet și până la urmă s-a stins.

Un țăran din satul Koledino, pe nume Clement, avea puroi la un picior și îi pricinuia multă durere. Acest bolnav, auzind de minunile săvârșite de fericita Iuliana, i-a rugat pe prietenii săi să-l ducă la sicriul ei; acolo a făcut o rugăciune, a atins cu pământ de la mormântul sfintei locul care puroia și grabnic a primit tămăduire.

Maria, o slujitoare a boierului Matei Cerkasov, ce trăia într-o margine a Muromului, orbise. Când prietenii și familia

ei au adus-o la racla Sfintei Iuliana și au făcut o rugăciune și un parastas pentru sfânta, a simțit cum vederea îi revenea. Pe drumul de întoarcere în Murom a putut chiar să culeagă ciuperci și zmeură.

Un băiat de zece ani a paralizat și și-a pierdut vederea. A fost dus la biserica Arhanghelului Mihail, unde s-a făcut o rugăciune către dreapta Iuliana și copilul dintr-o dată a putut vedea o lumânare arzând; după puțin timp și-a recăpătat sănătatea în întregime.

Agatha, soția lui Teodor, un preot ce slujea în biserica Arhanghelului Mihail, avea o durere atât de necruțătoare la o mână, încât nici nu o putea mișca. Milostiva Iuliana a apărut nefericitei femei și i-a zis: „Mergi la biserica Arhanghelului Mihail și sărută icoana Iulianei!”. Apoi sfânta i-a arătat locul unde femeia bolnavă ascunsese două monede și i-a poruncit să le dea preotului să le atingă de icoană. Femeia suferindă a făcut tot ce i se spusese: a săvârșit o rugăciune și un parastas, a băut aghiazmă, a atins pământ de mâna ei și s-a tămăduit.

Iosif Kovkov, un curtean din Moscova, era atât de grav bolnav, încât toți credeau că în curând va muri. Dar i-a venit gândul de a trimite pe servitorul său, Anicius, la racla dreptei Iuliana. Acesta a săvârșit o rugăciune pentru sănătatea stăpânului său bolnav și a luat cu el aghiazmă și pământ. După ce

Kovkov s-a stropit cu apă și s-a atins cu pământul adus, și-a recăpătat sănătatea imediat. Cel vindecat a călătorit apoi pe jos până în satul Lazarevo pentru a-i mulțumi milostivei Iuliana.

Slavă Dumnezeului nostru, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Familia avea moaște separat de cele distruse de foc. În timpul revoluției, după ce a obținut binecuvântarea de la episcopul său, Mihail Mihailovici Ossorghin a părăsit proprietatea familiei cu o părticică din moaște așezată într-o icoană mică de metal ce se putea deschide și pe care o purta la gât. A plecat din Rusia cu aceste moaște și ajungând în cele din urmă la Paris a pus moaștele într-o icoană. Această icoană cu moaște se află în biserica închinată Sfintei Iuliana din Statele Unite ale Americii, în orașul Santa Fe din New Mexico.

(Această viață a fost scrisă de Calistrat, fiul Sfintei)